

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: Z. Č.**, nar. „X“, „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20.2.2014, č.j. „X“, o nepřiznání tzv. hornického starobního důchodu,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20.2.2014, č.j. „X“, se **pro vady řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 20.2.2014, č.j. „X“, kterým žalovaná zamítla námitky žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6.9.2013, č. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání tzv. hornického starobního důchodu pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť žalobce nezískal potřebnou dobu výkonu práce v I. pracovní kategorii.

Žalobce v žalobě uvedl, že je mu šedesát jedna let a pracuje jedenáctý rok v hliníkárně. Předtím pracoval dvacet let na šachtě a z toho deset let v hlubíně. Uvedl, že se vyučil televizním mechanikem a pak nastoupil v nápravně výchovném ústavu v Libkovicích jako spojovací technik. Byl státním zaměstnancem se všemi právy povinnostmi. Trval na tom, že od prvního dne zaměstnání v Libkovicích pracoval s odsouzenými a nosil stejnokroj a služební zbraň. Poukázal na skutečnost, že pro dřívější odchod do důchodu v 59 letech se do

privilegované doby výkonu zaměstnání, se kterou je spojen nižší důchodový věk, zahrnují i doby výkonu služby II. kategorie funkcí. To však dle jeho názoru žalovaná neučinila.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Ve vyjádření uvedla, že bylo prokázáno, že žalobcovo zaměstnání v I. pracovní kategorii trvalo do 31.12.1992. K tomuto dni žalobce prokázal celkem 4 775 dnů, tj. 13 roků a 30 dnů zaměstnání v I. pracovní kategorii. Dle žalované doba zaměstnání činí u žalobce v I. AA kategorii 787 dnů, tj. 2 roky a 57 dnů, v I. A kategorii 943 dnů, tj. 2 roky a 213 dnů a v I. B kategorii 3 045 dnů, tj. 8 roků a 125 dnů (pozn. soudu – žalovaná ve vyjádření nesprávně uvedla, že tato doba odpovídá době 10 roků a 182 dnů). Pro nárok na odchod do důchodu v 59 letech je dle žalované potřeba být zaměstnán nejméně 7,5 roku v kategorii I. AA, nebo 11 roků v pracovní kategorii I. AA, nebo 15 roků v pracovní kategorii I. A. Žalovaná trvala na tom, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání snížení důchodového věku na 59 let.

Na vyjádření žalované reagoval žalobce stručnou replikou, ve které poukázal na skutečnost, že příslušník sloužící v Bělušicích na stejné pozici jako on ve II. kategorii funkcí šel do důchodu v 59 letech. Trval na tom, že má na dřívější důchodový věk s ohledem na odpracovanou dobu v privilegovaných pracovních kategoriích či kategoriích funkcí nárok.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce dosáhl 13 roků a 30 dnů privilegované doby pojištění. Sporné je mezi účastníky období od 1.6.1975 do 30.11.1979, kdy žalobce vykonával ve služebním poměru příslušníka SNV ČSR funkci „technik 3. stupně“ u útvaru SNV Libkovic.

V ustanovení § 74 zákona o důchodovém pojištění je uvedeno, že nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1.1.1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii

funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.

V ustanovení § 174 odst. 1 písm. d) zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení ve znění účinném do 31.12.1995 (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), je uvedeno mimo jiné, že občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí.

Z výše uvedeného ustanovení § 174 odst. 1 písm. d) zákon o sociálním zabezpečení jednoznačně vyplývá, že i výkon služby ve II. kategorii funkcí patří mezi privilegované doby zaměstnání, s jehož výkonem právní předpisy účinné do 1.1.1996 spojovaly snížení věkové hranice pro vznik nároku na důchod.

V žalobou napadeném rozhodnutí je však bez bližšího vysvětlení uvedeno, že přestože v ustanovení § 74 zákona o důchodovém pojištění je v závorce uvedena i II. kategorie funkcí, upravuje toto ustanovení možnost snížit věkovou hranici pro vznik nároku na starobní důchod jen u I. pracovní kategorie a I. kategorie funkcí. V tomto směru žalovaná neuvedla žádnou bližší právní argumentaci, kterou by byl vysvětlen tento právní názor, a to přestože v dané věci jde s ohledem na argumentaci žalobce o zásadní závěr. V tomto směru spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí uvedených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále soud podotýká, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí sporné období výkonu práce žalobce v období od 1.6.1975 do 30.11.1979 označuje současně jako výkon práce v II. pracovní kategorii a současně jako výkon práce ve II. kategorii funkcí. Ovšem dle soudu II. pracovní kategorie a II. kategorie funkcí jsou zcela odlišné termíny, kdy zákon mimo jiné spojuje či spíše spojoval s výkonem práce v těchto kategoriích odlišné právní důsledky ve vztahu k otázce vzniku nároku na starobní důchod, kdy II. kategorii funkcí lze dle právní úpravy platné před 1.1.1996 považovat za výkon práce v privilegované kategorii, s jejímž výkonem bylo spojeno za určitých podmínek snížení důchodového věku (viz výše citovaná ustanovení právních předpisů). Z žalobou napadeného rozhodnutí tedy nelze zjistit, zda žalobce vykonával ve sporném období od 1.6.1975 do 30.11.1979 práci zařazenou do II. pracovní kategorie, či vykonával práci zařazenou do II. kategorie funkcí. Dle soudu tato skutečnost nevyplývá jednoznačně ani z dokladů obsažených ve správním spise. Z dobových dokladů pouze vyplývá, že žalobce byl ve sporném období zařazen do funkce „technik 3. stupně“ a toto zařazení odpovídá kategorii druhé. Ovšem z dobových dokladů nelze zjistit, zda se jednalo o druhou pracovní kategorii či o II. kategorii funkcí.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je stíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Žalovaná v dalším řízení bude muset postavit na jisto, zda žalobce ve sporném období vykonával práci v II. pracovní kategorii či vykonával pracovní činnost v II. kategorii funkcí.

Soud proto napadené rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a § 76 odst. 1 písm. b) podle ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované

k dalšímu řízení. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalovaná neměla úspěch ve věci a žalobce o náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 12. října 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová